

[Ministoren for udenrigsøkonomi.]

ler ikke give udtryk for andet, end at de på nuværende tidspunkt må tage de danske synspunkter til efterretning. Vi har i vores oppositionsperiode lagt overordentlig stor vægt på at klargøre over for den daværende regering, at det er et spørgsmål, vi tillægger så stor vægt, at det må anmeldes, hvilken holdning vi vil have til dette spørgsmål, når eller hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, og den daværende markedsminister har da også anmeldt det. Men på disse to områder vil det fortsat være os i denne sal, der må bestemme, hvor langt vi skal gå, og da socialdemokratiet på forhånd har fastslået, at vi ønsker at kunne føre skatte- og socialpolitik her i dette parlament og ikke overføre det til fællesmarkedets organer, så er det altså den linje, der vil blive ført i markedspolitikken i denne henseende, og det er klart, at det agter jeg at give Fællesskabet den fornødne underretning om.

Hr. Aksel Larsen nævnte i forbindelse med nødvendigheden af bedre oplysninger om markedsproblemer, at markedssekretariatets pjecer efter hans opfattelse ikke var fuldt tilfredsstillende, og hr. Aksel Larsen gennemgik et enkelt punkt i den første pjece om institutionerne. Nu vil jeg gerne først sige, at det er jo ikke mig, der har skrevet pjecen. Men jeg har naturligvis undersøgt, hvad forklaringen er på det specielle spørgsmål, hr. Aksel Larsen rejste. Det er altså det problem, om fællesmarkedet trods dansk modstand skulle gennemføre en forordning, og at den danske modstand var så stærk, at folketinget ikke ville rette sig efter forordningen. Derom siger man i pjecen, at da må det afgøres, enten ved at det danske folketing står fast og får fællesmarkedet til at ændre holdningen, eller at vi bøjer os.

Hr. Aksel Larsen nævner, at man også burde have nævnt den mulighed, at sagen blev bragt for fællesmarkedsdomstolen. Det er min opfattelse, at dette spørgsmål nu er rent teoretisk, nemlig efter det såkaldte Luxembourgforlig, hvor franskmændene fik gennemtvunget, at intet land kan nedstemmes i en sag, der vedrører dets vitale interesser. Det vil sige, at hvis den forordning, der er tale om, endnu ikke er vedtaget, vil vi formentlig fra midten af november eller i hvert fald fra slutningen af november — den såkaldte cut off day — have indflydelse og

dermed kunne fremhæve, at det spørgsmål, der kan blive tale om, er af vital betydning for os — og det må det jo være, hvis der er afgørende modstand her i denne sal — og så vil det ikke blive til en forordning, sådan som de nuværende forhold er i fællesmarkedet.

I øvrigt mener jeg, det er urigtigt, når hr. Aksel Larsen nævner, at man vil kunne imødesee domstolssanktioner. Der er ikke forudset sanktioner. Hvis en sag, hvad jeg altså anser for rent teoretisk i denne forbindelse, skulle kunne komme for Domstolen, er der ikke forudset sanktioner fra Domstolens side. Den kan kun gøre det, at den pålægger vedkommende stat at opfylde forpligtelsen. Men det er jo derfor, det er så overordentlig vigtigt, at vi er opmærksom på udviklingen i fællesmarkedet og gør opmærksom på, hvilke eventuelle kommende beslutninger vi ikke vil kunne acceptere.

Hr. Aksel Larsen nævnte, at Kommissionen for knap 3 år siden havde fremsat et forslag til udvidelse af etableringsreglerne i landbrugssektoren, og det er korrekt, men dette forslag er ikke blevet vedtaget. Der er uenighed mellem de seks, og navnlig Frankrig er modstander af en liberalisering på dette område. Her sidste sommer var der en vis risiko for, at der var blevet gennemført et kompromis, som ikke var så vidtgående som Kommissionens forslag, men som dog indebar en liberalisering. Men også på det punkt gælder det, at vi, når den dato er oprundet, hvorefter man ikke i fællesmarkedet kan vedtage noget, uden at man også orienterer og får tilslutning fra de ansøgende lande, vil kunne hindre sådanne liberaliseringsbestemmelser for etableringsretten i landbrugssektoren. Jeg er helt overbevist om, at vi i denne sag ikke vil stå alene, men i hvert fald vil have samme synspunkter som Irland og Norge.

Hr. Aksel Larsen kom også ind på et spørgsmål, der har optaget dagspressen en del i den seneste tid, nemlig påstanden om, at vi ikke skulle kunne opretholde det nordiske arbejdsmarked, hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet. Fra dansk side har man forelagt teksten til den nordiske arbejdsmarkedskonvention, der er det gældende grundlag for det nordiske arbejdsmarked, og vi har fået den besked fra Kommissio-